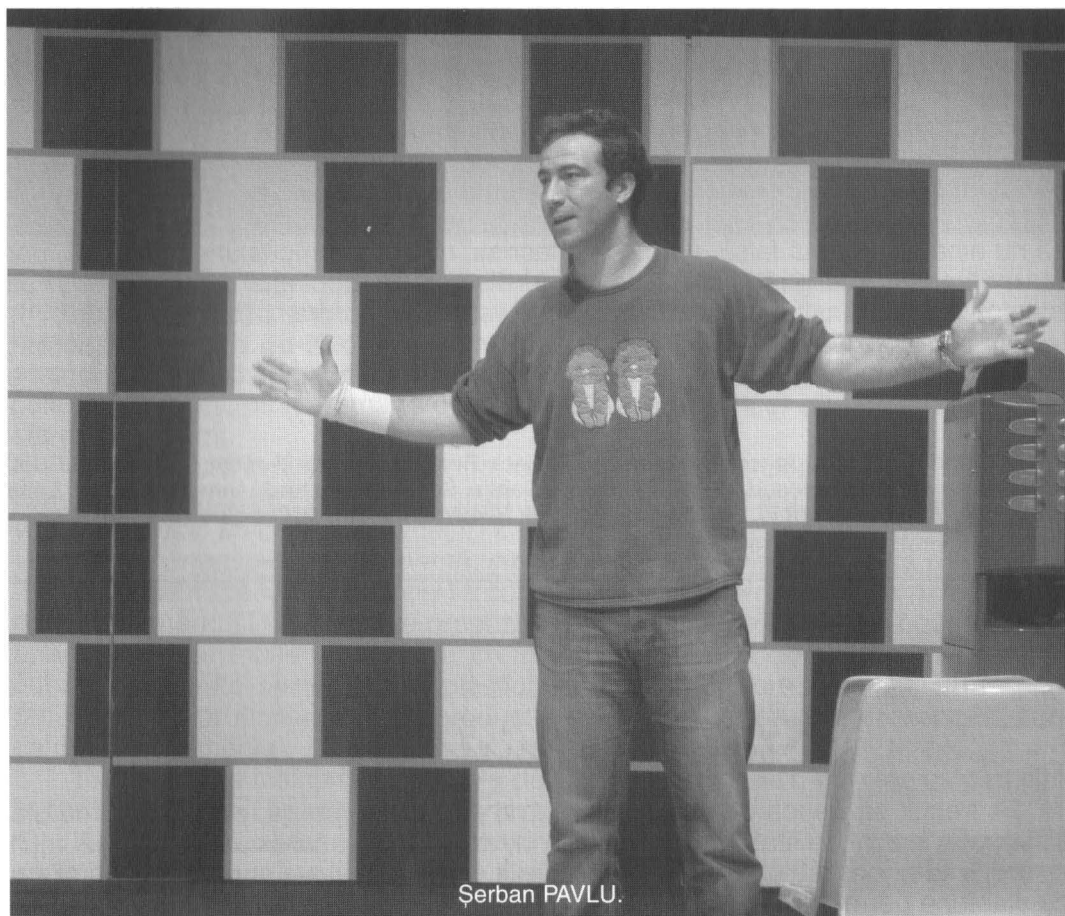

Liviu ORNEA

Că vinovat e tot făcutul

O tânără oarbă, cu o bogată și, paradoxal, poate, împlinită viață interioară, întâlnește un tânăr autodidact și cu suflet mare care vibrează la toate nefericirile lumii. Se iubesc, se căsătoresc. El vrea să o salveze, doar normal e să vezi, nu să nu vezi, află tot ce poate afla un autodidact despre orbi și orbire, găsește un medic dispus s-o opereze. Medic aflat în dublă și durabilă criză, părăsit de mulțitor de soție și, fostă glorie a lumii medicale, ieșit acum din circuitul științific. Soțul vrea să-și fericească soția, medicul vrea să dovedească, lui, confrăților și fostei soții, că încă mai poate, doar fata nu vrea nimic, dar nici nu e întrebată. Operația reușește, fata începe să vadă câte ceva, dar echilibrul ei s-a dus, frumoasa viață lăuntrică e definitiv bulversată, căsnicia asemenea, el pleacă în Abisinia să-i ajute pe alți năpăstuiți ai sorții, ea ajunge la ospiciu și se reinstalează în lumea numai de ea știută, medicul revine la sticla de *Jameson*, vremelnice abandonată.

Șerban PAVLU.

Acesta e subiectul spectacolului *Molly Sweeney*. Facerea de bine cu anasâna. Relativitatea noțiunii de fericire. Relativitatea noțiunii de normalitate. Himera unei a doua șanse. Umanitatea și suferința ascunse în adâncul oricărui imbecil ori decăzut. Eșecul oricărei intervenții care tulbură organicitatea. Ca nu cumva să scăpăm ideea, ea e redundant reluată într-o povestire a tânărului care se dăduse odată de ceasul morții să salveze de la pieire, strămutându-i, o pereche de bursuci care, îndărătnici, s-au întors imediat la vizuina inițială. *Déja vu* și cu deznodământ previzibil.

Cam asta îmi închipui că aș fi spus, dacă aș fi citit doar acest text compus din trei monoloage imbricate. Din fericire, nu l-am citit, ci am văzut spectacolul montat de Alexandru Dabija. De fapt, e mai corect spus „spectacolul jucat de Lelia Ciobotariu, Șerban Pavlu și Victor Rebengiuc“. Pentru că e un spectacol integral de actori, în care regizorul a știut să fie discret, reținut, econom (muzică nu e, nici nu e nevoie) și să nu iasă în evidență, să se pitească în spatele actorilor și al scenografiei (decor redus la minimul necesar, un panou pe toată lățimea scenei cu un joc de alb-negru obsedant și obositor care se încadrează perfect spectacolului). Nu îmi e defel clar ce l-a împins pe Alexandru Dabija să aleagă acest text prea puțin dramatic, prea puțin ofertant pentru un regizor, dar a făcut-o și ce a ieșit e frumos. E un spectacol dificil, pentru că nu e ușor să joci singur, în porțiunea ta de scenă bine delimitată, să nu primești energie de la partener, să arzi singur. Iar actorii sunt, fiecare, impecabili. Dacă Victor Rebengiuc e în nota lui obișnuită, adică foarte bun (mă-ntreb dacă e ceva ce nu-i iese!), Șerban Pavlu a fost pentru mine o surpriză extrem de plăcută. Cred că e prima oară când îl văd făcând un rol atât de întins și nuanțat. În contrast cu personajul dezabuzat al medicului, el are vervă, energie, umple scena, e plin de viață și de bune intenții, e duios și ridicol. E drept că uneori mi s-a părut că nu-și stăpânește vocea, dar, în totul, face un rol excelent, un personaj care se ține minte. Piesa de rezistență a spectacolului e, evident, partitura lui Molly. Pe care Lelia Ciobotariu a lucrat-o cu neasemuită finețe și firesc. Reușește să nu aibă nici o notă falsă, nu stoarce lacrimi, nu cere compasiune, e blândă, dar nu monotona, inteligentă, plină de umor, discretă și izbutește să atingă – și să transmită – o intensitate a trăirii care suplinește lipsa de dramatism a montării.

Nu sînt un fan al acestui tip de teatru nedramatic. N-aș zice că îmi doresc multiplicarea unui experiment ca *Molly Sweeney*. Recunosc însă că spectacolul e bun și merită văzut.

Teatrul Bulandra, în coproducție cu Proiect Replica – Molly Sweeney de Brian Friel. Traducerea: Cristian Ionescu. Regia: Alexandru Dabija. Scenografia: Andu Dumitrescu. Cu: Lelia Ciobotariu (*Molly Sweeney*), Șerban Pavlu (*Frank Sweeney*), Victor Rebengiuc (*Domnul Rice*). Data premierei: 23 februarie 2006.

Marinela ȚEPUȘ

Stop! Mai există ceva...

A trebuit să treacă destulă vreme până să constatăm că, pe lângă structura sistemului teatral de stat, a mai răsărit una, de tip privat, care câștigă tot mai mult teren. Și este foarte bine că putem, în sfârșit, vorbi de câteva companii particulare cu stagiune permanentă, cu spectacole selectate în festivaluri de elită, de fapt, cu